

ROBYN
CARR

Na de storm

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

© 2009 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Paradise Valley*
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: twelph.com
Omslagbeeld: © Shutterstock, Inc.
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.
ISBN 978 94 027 2770 8
NUR 302
Eerste druk juli 2017

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van
Harlequin Enterprises Limited
HARLEQUIN en de H & DIAMOND DEVICE zijn handelsmerken van
Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Walt Booth voelde zich eenzaam. Ruim vijf jaar daarvoor was hij weduwnaar geworden, toen zijn kinderen zesentwintig en veertien waren. Nu, op zijn tweeënzestigste, waren de kinderen uitgevlogen. Vanessa was getrouwd met Paul en woonde samen met hem aan de andere kant van de stallen, en Tom had zijn eerste jaar op West Point er bijna opzitten. Walts nichtje, Shelby, had bij hem ingewoond, maar was in februari vertrokken om tijdens de vorstperiode vakantie te vieren op Maui voordat haar opleiding in San Francisco weer begon.

Dat was echter allemaal bijzaak. Onlangs was hij een relatie begonnen met zijn buurvrouw: een beeldschone, levendige, geestige filmster die een paar jaar jonger was dan hij. Muriel St. Claire. De vonk was nog maar net overgeslagen, toen ze voor een nieuwe film naar Hollywood was afgereisd. Hij was achtergebleven met haar twee labradors en haar twee paarden. Sinds ze per privéjet naar LA was vertrokken, had hij welgeteld één telefoontje gehad, een telefoontje waarbij hij feestgedruis op de achtergrond had gehoord. Er had muziek, geroezemoes, gelach en het klinken van glazen geklonken, en Muriel had helemaal in haar element geleken.

Het punt was dat hij verliefd op haar was geworden. Ze had hem om haar vinger gewonden doordat ze in geen enkel opzicht beantwoordde aan het beeld dat hij van een filmster had. Ruim

een jaar terug was ze naar Virgin River verhuisd, waar ze samen met haar dieren een oude boerderij had betrokken, die ze bijna helemaal eigenhandig had opgeknapt. Hij had haar nooit in iets anders gezien dan die stoere kleding, meestal een spijkerbroek en laarzen, vaak een overall. Ze kon paardrijden en schieten als de beste en trainde haar eigen honden om op watervogels te jagen. Een natuurmens. Ongekunsteld. Tegelijkertijd was ze gevat en bezat ze een natuurlijke schoonheid. En op dit moment, terwijl hij bij het raam in zijn woonkamer zat en haar hond achter zijn oren krabde, maakte ze een film met Jack Nicholson. De waarheid was dat hij betwijfelde of ze nog terugkwam.

De deurbel ging, en hij hees zich overeind om open te doen. Twee weken daarvoor had hij zich nog een jonge hond gevoeld, die zich er elke dag weer op verheugde Muriel te zien. Nu voelde hij zich een oude man in tijdnood.

Voor de deur stond Luke Riordan, waardoor hij fronste. Dit was zo ongeveer de laatste persoon die hij momenteel wilde zien. Luke en Shelby hadden iets met elkaar gehad wat op niets was uitgelopen, en dat was volgens Walt de reden waarom ze was vertrokken.

‘Morgen, generaal,’ zei Luke met een kort knikje. ‘Hebt u een momentje?’

‘Jawel,’ antwoordde hij, de deur uitnodigend openhoudend. ‘Koffie?’

‘Nee dank u, *sir*,’ antwoordde Luke. ‘Ik wilde alleen maar... Nou ja, ik moet u mijn verontschuldigingen aanbieden.’

‘O ja?’ reageerde Walt. Hij draaide zich om en liep terug naar de woonkamer.

Zodra de honden Luke in het oog kregen, stormden ze op hem af. Luce, de chocoladebruine labrador, ging braaf voor hem zitten, maar kwispelde zo wild met haar staart, dat haar hele lijf er-

van trilde. Buff, die nog geen jaar oud was, ging helemaal uit zijn bol en sprong uitgelaten tegen hem op.

‘Buff! Af!’ commandeerde Walt. Dat hielp echter weinig. De blonde labrador was nu eenmaal niet te houden als er bezoek binnenkwam.

‘Ho!’ riep Luke lachend, terwijl hij de hond achter zijn oren greep en dwong te gaan zitten. ‘U hebt voor wat gezelschap gezorgd?’

‘Dit zijn Muriels honden. Ze is de stad uit, en ik pas op ze.’

‘De stad uit?’ vroeg Luke, overeind komend.

Walt plofte in zijn stoel en droeg de honden op naast hem te komen zitten door met zijn vingers te knippen. Hij ging niet in op Lukes vraag over Muriel. Geflankeerd door beide honden, gebaarde hij naar de stoel tegenover hem. ‘Ga zitten, Riordan. Ik ben heel benieuwd naar die verontschuldiging van je.’

Ietwat opgelaten nam Luke plaats. ‘Generaal Booth, het komt door mij dat Shelby ruim twee weken geleden is weggegaan. Dat spijt me, *sir*. Ze had alle reden om aan te nemen dat ik haar geen toekomst kon bieden, en daarom is ze vertrokken.’

Walt leunde achterover. Shelby was vijfentwintig, Luke achtendertig, en Walt had zich zorgen gemaakt dat de relatie van zijn nichtje met deze ruige Blackhawk-piloot wel eens pijnlijk voor haar zou kunnen aflopen. ‘Waarom verbaast dat me niet?’ zei hij botweg.

‘Ik heb haar laten gaan, *sir*. Ik dacht dat ze dan beter af was. Ik moest er niet aan denken dat ze alles op het spel zette voor zo iemand als ik.’

Walt grijnsde. Zelf had hij het niet beter onder woorden kunnen brengen. ‘Ik had je gewoon voor je raap moeten schieten,’ zei hij. ‘Dat heb ik serieus overwogen.’

Luke stootte een vreugdeloos lachje uit. ‘Dat dacht ik wel, *sir*.’

Hij was nog niet lang genoeg uit het leger om over dat rangengedoe heen te stappen. De generaal bleef tot zijn dood een generaal en werd met passende eerbied behandeld, ook al gedroeg hij zich als een regelrechte klootzak en dreigde hij Luke overhoop te schieten.

‘Je hoort je bij haar te verontschuldigen, niet bij mij,’ zei Walt.

‘Dat heb ik al gedaan, *sir*. Ongelooflijk genoeg heeft ze me vergeven.’

‘Je hebt haar gesproken?’

‘Ja, *sir*. Ze is terug. Ze was pijnlijk, maar ik ben diep door het stof gegaan, en ze heeft me een tweede kans gegeven. Deze keer ga ik het beter aanpakken.’

Walt sperde zijn ogen wijd open, waardoor zijn donkere borstelige wenkbrauwen omhoogschoten. ‘Ze is terug?’

‘Jazeker, *sir*. Ik moest zeggen dat ze zo hierheen komt. Ze moest nog iets doen, en ik wilde eerst even met u praten.’

‘Om je verontschuldigen aan te bieden,’ morde Walt. ‘Ik wil mijn nichtje graag zien, als je het niet erg vindt.’

‘Ze komt zo direct. Maar er is nog iets. Ik wil graag uw toestemming om Shelby ten huwelijk te vragen.’

‘Je begeeft je nu echt op spekglad ijs,’ merkte Walt knarsetandend op.

‘O, u moest eens weten.’ Luke begon te grinniken voor hij er erg in had. ‘Bijna negenendertig jaar oud en ik ga voor de hele santenkraam. En het is niet eens een van haar voorwaarden – ik wil het zelf. Generaal Booth, ze betekent alles voor me. Ik kan niet zonder haar. Ik dacht van wel en ik heb het geprobeerd, maar het is al te laat. Ik hou van Shelby. Ik zal de rest van mijn leven van haar blijven houden.’

Walt was rechtop gaan zitten en schoof nu naar het puntje van zijn stoel. ‘En haar opleiding dan? Of een gezin? Volgens mij

wil mijn nichtje een gezin, en ik heb jou horen zeggen dat dat er niet –’

‘U hebt me vast een heleboel dingen horen zeggen waarvan ik zogenaamd overtuigd was, *sir*. Shelby kan alles krijgen wat ze wil, alles doen wat ze wil – ik zal volledig achter haar staan. Ik zal haar tijd niet verspillen, *sir*. Als ze met me wil trouwen, geef ik haar alles wat ik in me heb, ga ik met haar mee waarheen ze maar wil. Nooit zal ze mijn huis meer uit lopen met het idee dat ik niet om haar geef. Dat was waarschijnlijk de allergrootste fout die ik ooit heb gemaakt.’

Onwillekeurig begon Walt te glimlachen. ‘Je hebt je lesje geleerd, hè jongen?’

Luke vond het niet zo erg om jongen te worden genoemd door deze icoon van de strijdkrachten, maar de waarheid kwam nogal hard aan. ‘O man,’ zei hij hoofdschuddend. ‘U hebt geen idee.’

Walt leunde weer achterover. ‘Ik zie je graag een beetje inbinden, Riordan. Wat als ik geen toestemming geef?’

‘O, dan vraag ik haar toch. Dan zal ik haar vertellen dat u het niet goedkeurt en haar vragen zich daar niets van aan te trekken. Maar ik wil dit graag doen zoals het hoort, *sir*. Fouten heb ik genoeg gemaakt; ik wil er niet nog eentje maken.’

‘Hm,’ mompelde Walt. ‘Kennelijk kan ik me nog steeds laten verrassen...’

‘*Sir?*’

‘Ik had je niet ingeschat als een intelligente kerel.’

Luke schudde slechts zijn hoofd. Tja, dit had hij kunnen zien aankomen. Hij was met het nichtje van de generaal naar bed geweest en had haar verteld dat hij gewoon niet het type man was voor huisje-boompje-beestje. Voor zichzelf had hij dat op alle mogelijke manieren recht kunnen praten, maar hij had dondersgoed geweten dat de generaal dat niet zomaar zou slikken. Hij be-

sefte ook dat als Shelby zijn nichtje was geweest, hij dat evenmin had gepikt. Nu ging Walt hem uiteraard een poosje op de pijnbank leggen. Dat was waarschijnlijk zijn verdiende loon, veronderstelde Luke.

De voordeur ging open, en Shelby kwam binnen. Beide mannen schoten overeind, maar Luke was het eerst bij haar. Hij sloeg een arm om haar middel. 'Is het goed gegaan?' vroeg hij zachtjes.

'Hm-m,' zei ze, glimlachend naar hem opkijkend. 'Ik ben er gemakkelijk van afgekomen.' Shelby was uit Virgin River weggegaan zonder afscheid te nemen van Lukes hulpje, Art. Dat was op zich niet zo vreselijk, maar Art was een dertigjarige man met het syndroom van Down, en zomaar verdwijnen zonder uitleg of afscheid te nemen kon op hem overkomen alsof hij in de steek werd gelaten. 'Hij was niet boos op me, alleen ongerust.'

Daarna liep ze naar haar oom. 'Sorry dat ik niet heb gebeld om te zeggen dat ik terugkwam, oom Walt. Ik moest eerst dingen uitpraten met Luke.'

Walt keek in haar beeldschone stralende gezicht. Haar bruine ogen glansden, en haar wangen kleurden van verliefdheid. Shelby's aanblik was echter niet het opzienbarendst. Eén blik op Luke zei meer dan genoeg. Luke had altijd iets rebels over zich gehad, iemand met een kort lontje die het gevaar zocht. Niet meer. Alle ruwe kantjes waren ervan af, en hij keek nu zo gedwee als een puppy.

Lachend trok Walt Shelby in zijn armen om haar stevig te omhelzen. 'Shelby, Shelby,' zei hij. Hij hield haar een eindje van zich af en zei grinnikend: 'Volgens mij heb je hem getemd. Er zit geen sprankje vechtlust meer in hem.'

'Gelukkig maar,' verzuchtte ze. 'Veel meer kan ik ook niet hebben. Het is er een met een gebruiksaanwijzing, hoor. Maar ik ben nog niet helemaal klaar met Luke, dus trek ik bij hem in. Ik kom

je natuurlijk wel elke dag met de paarden helpen, net zoals voorheen.’

‘Dat zou fijn zijn, lieverd,’ zei hij. ‘Er zijn een heleboel paarden. Muriel is de stad uit, en ik heb haar honden en paarden erbij.’

Shelby bukte om beide labradors even over hun kop te aaien. ‘Waar is ze?’

‘Voorlopig zit ze weer in Hollywood. Om een film op te nemen.’

‘Echt waar?’ vroeg Shelby met een brede grijns en een schittering in haar ogen. ‘Wauw. Wat gaaf, zeg.’

Uiteraard vond ze dat spannend, dacht Walt. Zelf had hij tegen Muriel gezegd dat hij haar van harte steunde in alles wat ze wilde bereiken, maar het lukte hem niet om dat ook daadwerkelijk op te brengen. Hij was jaloers en eenzaam en kregelig. Dit nieuws over Shelby en Luke maakte alleen maar dat hij zich nog ellendiger voelde.

Hij schudde het van zich af. ‘Luke?’ zei hij, hem strak aankijkend. Zodra hij Lukes aandacht had, gaf hij een ferme knik met zijn kin. Meer was er niet voor nodig om Luke Riordans ogen te laten oplichten als een stel lichtbakens.

Om één uur ’s nachts ging de telefoon naast Walts bed. Zijn eerste gedachte was dat het Shelby was; die had haar geluk in Lukes handen gelegd, en Walt hoopte maar dat er niets mis was gegaan. Volgens dacht hij aan Vanessa, Paul en de kleine Matt, zijn kleinzoon. Ook Tom schoot door zijn hoofd, maar een telefoontje midden in de nacht vanuit West Point was zeer onwaarschijnlijk.

‘Walt?’ klonk Muriels stem, voordat hij helder genoeg was om hallo te zeggen. ‘Het spijt me, lieve schat. Ik weet hoe laat het is.’

Lieve schat? Noemde ze hem nou lieve schat? Ach, die Holly-

wood-types spraken vast iedereen zo aan. ‘Het geeft niet,’ zei hij slaperig. ‘Alles goed met je?’

‘O, met mij is het prima. Dit is echt de eerste keer in dagen dat ik even kan bellen. Maar het blijft niet zo’n gekkenhuis. Hoop ik.’

‘Wat doen jullie dan allemaal?’

‘Van alles en nog wat. De producers organiseren feestjes in allerlei hippe tenten in de stad, waar de cast zich dan moet vertonen om zo alvast wat publiciteit voor de film te genereren. Ik heb research gedaan voor mijn rol, besprekingen gehad met de schrijver, tekst ingestudeerd, die ze doodleuk herschrijven zodra ik hem uit mijn hoofd ken, schetsen van de kleding en de set bekeken met de ontwerper, en verder ga ik voornamelijk uit: lunchen, wat drinken, dineren, weer wat drinken, en maar praten. Tegen middernacht stort ik in bed en ben volkomen van de wereld tot vijf uur. Dan sta ik op en spring op de loopband.’

Verward schudde hij zijn hoofd. ‘Wat heeft de loopband ermee te maken?’

Ze schoot in de lach. ‘Ik moet in vorm blijven. En hier heb ik de honden en paarden niet om me daarmee te helpen. Ik heb mijn oude trainer weer ingehuurd om de boel een beetje strak te houden. Het klinkt vast niet zo, maar ik werk me een slag in de ronde.’

‘Nou, ga dan niet om de haverklap ergens wat drinken, dan voel je je vanzelf beter.’

‘Ik hou het bij mineraalwater wanneer ik met acteurs, producers, pr-mensen en zo op stap ben. Mij betrappen ze niet lallend aan de bar.’

Hij glimlachte en schaamde zich op slag voor zijn stekelige opmerking. Bovendien was hij trots; ze was een echte professional. Dat had hij moeten weten. ‘Zo ken ik je weer.’

‘Vertel eens wat daar allemaal gebeurt.’

‘Shelby is terug,’ zei hij.

Het bleef even doodstil. ‘Echt waar?’ vroeg Muriel uiteindelijk op ongelovige toon.

‘Jazeker. En Luke is kennelijk diep genoeg door het stof gegaan voor haar, want ze is bij hem ingetrokken. Vanochtend kwam hij langs om mijn toestemming te vragen voor een huwelijksaanzoek.’

‘Ga weg! Heb je die gegeven?’

‘Nee. Ik heb gezegd dat hij dood kon vallen. Ik had hem gewoon overhoop moeten schieten. Dat heb ik hem ook gezegd.’

‘O, en nu moet ik zeker geloven dat je echt zo’n bullebak bent, hè?’

‘Die malle meid houdt kennelijk van hem. En je zou hem eens moeten zien. Omgeslagen als een blad aan een boom. Ik wed dat als we zijn shirt omhoogtrekken, zijn hele rug onder de striemen van de zweepslagen zit. Hij is zo mak als een lammetje.’

‘Dat lijkt me stug,’ zei ze met een lach. ‘Nou, fijn voor Shelby. Die tactiek heeft mij nooit wat opgeleverd. Elke keer dat ik in het holst van de nacht stampvoetend het pand verliet, kreeg ik alleen maar te horen: “Oké, toedeloë”.’

‘Hoe is Jack Dinges eigenlijk?’

‘Ga je hem nog eens bij zijn achternaam noemen of hoe zit dat?’ vroeg ze met een diepe zucht.

‘Nee.’

‘Hij is heel aardig. Een vakman, punctueel, getalenteerd, en hij geniet van al die mensen die aan zijn voeten liggen. Terecht ook. Hij heeft charisma. Ik mag hem wel. Ik denk dat het een heel goede ervaring zal zijn om weer met hem te werken.’

‘Muriel,’ zei hij zachtjes. ‘Wanneer kom je weer thuis?’

Al even zacht antwoordde ze: ‘Dat weet ik niet, Walt. En ja, ik mis je.’

Jacks bar was de plek in Virgin River waar de inwoners elkaar troffen. Niet dat iedereen daar elke avond zat, maar je kwam daar altijd wel een kennis tegen. Sinds Jack Sheridan, een ex-marinier, de bar had geopend, werd de ruggengraat van de dorpsgemeenschap gevormd door mannen uit het leger. In zijn kielzog was een van zijn beste vrienden naar het dorp gekomen, John Middleton, die Preacher werd genoemd en zijn partner en kok in de bar was. De volgende nieuwkomer was Mike Valenzuela geweest, die twee keer met Jack in Irak had gediend en het inmiddels tot plaatselijke politiefunctaris had geschopt. Walts schoonzoon, Paul, was een van Jacks mannen van vroeger en had ook twee missies onder Jack gediend. Zelfs Luke Riordan, een ex-soldaat, werd in deze groep opgenomen. Dit was de plek waar Walt zich thuis voelde.

Sinds het vertrek van Muriel had hij zich min of meer thuis verschanst, waar hij zijn eigen potje kookte. Nadat hij de vorige avond een poosje met haar had gesproken, zag hij het echter allemaal weer wat zonniger in, en hij had besloten die avond bij Jack te gaan eten. Hij was wat aan de vroege kant; de gasten voor het avondeten moesten nog binnendruppelen.

De tv in de hoek stond aan, zodat Jack en ieder ander die geïnteresseerd was, op de hoogte kon blijven van het nieuws en de laatste ontwikkelingen in Irak.

Jack had zijn zoontje David in de draagzak op zijn rug, terwijl hij achter de bar stond. ‘Generaal,’ begroette hij hem. ‘Goed u weer te zien, *sir*. Dat is al eventjes geleden.’

‘Dat is waar,’ zei Walt, plaatsnemend op een barkruk. ‘Heb je nieuws uit Irak?’

‘Rick schrijft me om de paar weken. Hij probeert me niet ongerust te maken, maar van CNN krijg ik de koude rillingen. Er zijn net weer een paar grote bomaanslagen gepleegd. Met slachtoffers aan onze kant.’

Jack had een jonge beschermeling, die op zijn achttiende bij het Korps Mariniers was gegaan en na een speciale opleiding van een jaar naar Irak was uitgezonden. Jack beschouwde de jongen als zijn zoon.

‘Dit zult u leuk vinden, *sir*. Deze digibeet leert met computers om te gaan. E-mail is soms wel zo snel en handig voor Rick als er een computer in de buurt is, en ik wil natuurlijk op de hoogte blijven. Preacher zit me al jaren achter de voddens; hij doet de boekhouding op de computer. En Mel heeft er thuis eentje nodig. Dus... ik ben eindelijk om.’

‘Welkom bij de club,’ zei Walt lachend.

‘U trekt zeker veel met de buurvrouw op.’ Jack zette de generaals favoriete biertje voor hem neer zonder dat hij daarom hoefde te vragen.

‘Nou, om je de waarheid te zeggen is Muriel een poosje van huis, en ik pas op de honden en paarden.’ Walt zei dit met een zekere trots. In het contract met de studio stond dat er op locatie voor haar honden zou worden gezorgd en er iemand op de boerderij zou logeren om de paarden te verzorgen, maar Walt wilde niet dat de verlengstukken van Muriel aan vreemde handen werden toevertrouwd en had haar gevraagd om hem daarvoor te laten zorgen. ‘Ze is terug naar Hollywood om een film op te nemen. Ze zal af en toe wel een lang weekend hebben, denk ik, maar het zal ongeveer een halfjaar duren voordat ze klaar zijn.’

‘Meent u dat nou?’ zei Jack. ‘Dat wist ik niet.’

‘Het was nogal onverwacht.’

‘Dat moet haast wel.’

‘Wat heet,’ zei Walt tussen twee slokken bier door. ‘Het ene moment zat ze na te denken over een script dat volgens haar mogelijkheden bood, vooropgesteld dat de juiste mensen erbij be-

trokken werden. Het volgende moment bracht ik haar naar het vliegveld.'

'Pff.'

'Dat dacht ik ook, ja,' zei Walt. 'Ik heb haar een paar keer gesproken. Ze is keihard aan het werk. En met de dieren gaat het prima.'

Jack grijnsde. 'Dus dan hebt u ineens wat vrije tijd.'

Walt knikte slechts. Het viel niet mee om weer een stap terug te doen. Na de dood van zijn vrouw had hij zichzelf gedwongen te wennen aan het leven van een alleenstaande man. Hij had namelijk nooit verwacht een andere vrouw tegen te komen die de leegte zou kunnen vullen. Zodra Muriel dat toch had gedaan, had het hem verbaasd hoe snel hij weer aan vrouwelijk gezelschap gewend was geraakt. En niet zomaar een vrouw, maar een vrouw die perfect bij hem leek te passen. Zolang ze hier aan het paardrijden, schieten, jagen en klussen was, vond hij dat ze voor elkaar gemaakt waren. Op het moment dat het telefoontje uit Hollywood was gekomen, was hij echter gaan inzien dat het belachelijk was te denken dat ze iets gemeen hadden. Voor haar was het doodnormaal om haar koffer te pakken, op een privéjet te stappen en naar een heel andere wereld te vertrekken.

'Ik heb Shelby en Luke gisteravond gezien. Ze kwamen langs voor een biertje en een afhaalmaaltijd. Het lijkt of ze de draad weer hebben opgepakt,' zei Jack.

'Ik geloof het wel,' zei Walt. 'Maken ze een gelukkige indruk?'

Jack boog vertrouwelijk naar hem toe. 'Alsof ze op een roze wolk zitten,' zei hij, waarna hij in de lach schoot. 'Luke heeft er een stuk langer over gedaan om in het stof te bijten dan ik had gedacht.'

'Ik hoop alleen maar dat Shelby bij hem in goede handen is,' zei Walt.

‘O, generaal, dat staat buiten kijf. Luke is voor de bijl gegaan.’ Hij grijnsde breed. ‘Hij heeft alleen nog maar oog voor haar.’

‘Dat is hem geraden,’ grauwde Walt. ‘Ik zou hem maar wat graag voor zijn raap schieten.’

Daar moest Jack om lachen. Walt had heel wat mannen de stui-
pen op het lijf gejaagd, maar hij had nog nooit iemand daadwer-
kelijk iets aangedaan. Niettemin was hij heetgebakerd genoeg om
de stoom uit zijn oren te laten komen.

Even later kwam Mike V door de achterdeur binnen en ging
naast Walt zitten. Daarna volgde Paul, wiens binnenkomst altijd
werd aangekondigd door het gestamp van zijn modderige laarzen
op de veranda.

Nu wist Walt weer waarom hij zich hier zo op zijn gemak voel-
de; een paar mannen die aan het eind van de dag van een biertje
genoten, Jack met zijn kop koffie – kameraden onder elkaar.

De volgende die binnenkwam was Mel, met de baby warm
weggestopt onder haar jas. Nadat ze iedereen had begroet, vroeg
ze Mike: ‘Komt Brie ook een hapje eten?’

‘Vanavond niet. Ze probeert de baby vroeg naar bed te bren-
gen. Ness ligt graag tot in de kleine uurtjes te kraaien.’

Mel keek Paul aan. ‘Vanni?’

‘Vanni kookt vanavond zelf,’ antwoordde hij.

‘En Abby?’ informeerde Mel naar hun logee.

Paul schudde zijn hoofd. ‘Cameron is met haar naar Grace Val-
ley voor een echo en daarna neemt hij haar mee uit eten in Fortu-
na, zodat ze het huis weer eens uit komt.’

‘Aha,’ zei Mel. ‘Ik wist dat hij iets moest doen, want ik heb
dienst tot hij terug is. Aardig van hem om dat voor Abby te doen.’

Zwijgend knikte Paul. Met een ietwat gekwelde blik, die hij
probeerde te verbergen, wendde hij zich tot Walt. ‘Vanni zei dat
Muriel weg is, *sir*. Hebt u zin om bij ons te komen eten?’

Walts pientere ogen namen hem van top tot teen op. Voor de verandering had Paul zijn vrouw eens helemaal voor zichzelf, en dan ging hij haar vader uitnodigen? ‘Toch maar niet, jongen. Maar ik ben geroerd door je welgemeende aanbod.’

Iedereen begon te lachen, behalve een gepikeerde Paul. ‘O kom zeg, ik vroeg het heel vriendelijk! *Sir.*’

‘Allerliefst, ja,’ zei Walt, die wist dat hij een tikkeltje humeurig was. ‘Maar ik blijf liever hier om een hapje te eten met Jack.’

‘Waar is Muriel, Walt?’ vroeg Mel.

Hij was het nu al beu om het steeds maar te moeten uitleggen, en zo lang was ze nog niet weg. ‘Een film aan het draaien,’ antwoordde hij kortweg.

‘Echt? Wat enig! Dat moet dan wel een heel goede film zijn, want ze wilde er juist een lange tijd tussenuit.’

‘Ja, dat zegt ze althans. Jack Dinges speelt de hoofdrol.’

‘Jack wie?’

‘Je weet wel. Grote ster. Die vent van Cuckoo’s Nest...’

‘Nicholson? Godsamme,’ zei Mel.

‘Melinda! Er zijn kinderen bij,’ bracht Jack haar met een blik over zijn schouder naar David in de draagzak in herinnering.

‘O jee, niet aan gedacht. Maar Walt, dat is echt geweldig, toch? Ik bedoel, hij is een megaster. Dit moet helemaal het einde voor haar zijn.’

Er verscheen een tamelijk vervaarlijke glinstering in Walts ogen. ‘Ik neem aan dat ze bijna een hartverzakking van opwinding krijgt.’

‘Geen wonder dat je zo sikkeneurig bent,’ zei Mel met een lach. ‘Jack, aangezien iedereen zo opstapt, neem ik wat te eten mee naar huis. Ik geef de kinderen zo te eten en breng ze naar bed. Kun jij ertussenuit knijpen als ik word opgeroepen? Nu Cameron naar Grace Valley is, moet ik beschikbaar blijven voor noodgevallen.’

‘Dat komt wel goed, Mel,’ zei Mike. ‘Ik ga naar huis. Als je een telefoontje krijgt voordat Jack heeft afgesloten, geef je maar een gil. Dan kom ik wel op de kinderen passen.’

‘Bedankt, Mike. Jack? Help je me even de boel in te laden?’

‘Tuurlijk, schat. Ik trek die kleine even zijn jasje aan, en dan help ik je. Generaal, uw eten komt er zo aan, hoor.’

‘Doe maar rustig aan,’ zei hij. ‘Ik moet mijn biertje nog opdrinken.’ En zijn wonden likken, dacht hij erachteraan.

Cameron Michaels bevond zich in een zeer merkwaardige situatie: hij probeerde de vrouw te versieren die zwanger was van zijn tweeling. Ze hadden elkaar een paar maanden daarvoor in Grants Pass ontmoet, waar een reeks toevalligheden hen bij elkaar had gebracht. Het was een onvergetelijke nacht geweest. Geen van beiden had verwacht de ander ooit nog eens te zien.

Hij was in het Davenport Hotel Steak House geweest, waar hij en zijn collega’s van het kinderziekenhuis elke maand een keer gingen eten. En zij was daar voor de bruiloft van een van haar beste vriendinnen geweest. Nikki Jorgensen was die dag met Joe Benson getrouwd, en de receptie was in dat hotel gehouden. Vanni was de getuige geweest, en Abby een van de bruidsmeisjes. Op een gegeven moment was Abby naar de hotelbar gevlucht om aan al dat sentimentele gedoe op de receptie te ontsnappen. Cameron had geen idee gehad dat een aantal vrienden van hem uit Virgin River in de feestzaal was geweest toen hij Abby in de bar had ontmoet. Het was meteen raak geweest – zo’n avontuurtje waarvan Cameron dacht dat hij er te oud voor was, en dat Abby zelfs nog nooit had overwogen. Uitgerekend die ene nacht had tot een zwangerschap geleid, iets wat ze allebei angstvallig hadden geprobeerd te voorkomen.

Toen Abby naar Virgin River was gekomen om haar zwanger-

schap uit te zitten, was Cameron de laatste persoon op aarde geweest die ze had verwacht tegen het lijf te lopen. Cameron had echter vrienden in Virgin River en kwam graag in het dorp. Hij kende de oude Doc Mullins, die een paar maanden eerder was overleden, Mel en Jack Sheridan, Vanni en Paul. Hij had de kans gekregen zijn leven een nieuwe wending te geven en besloten het een jaartje te proberen in Virgin River. Die beslissing was grotendeels ingegeven door het feit dat hij de vrouw met wie hij zo'n hartstochtelijke nacht had beleefd, niet had kunnen vinden.

Het was dan ook wonderlijk dat hij in hetzelfde dorp was beland waar zij had besloten zich schuil te houden.

Maar momenteel was zijn relatie met Abby uiterst ingewikkeld. Abby was ondergedoken omdat ze officieel nog getrouwd was geweest toen ze Cameron had ontmoet, hoewel ze haar echtgenoot al bijna een jaar niet had gezien. De echtgenoot was een min of meer beroemde rockster die in de huwelijkse voorwaarden had laten vastleggen dat als ze hem ontrouw was, er geen alimentatie zou worden betaald. Toen de scheiding werd uitgesproken, had hij haar met een berg creditcardschulden laten zitten, en ze had zijn geld nodig om zijn schulden af te betalen. Als iemand erachter kwam dat ze vóór de scheiding al zwanger was geweest, zou ze in grote financiële moeilijkheden komen.

Cameron probeerde het rustig aan te doen, want Abby was huiverig om zich in een serieuze relatie te storten. De eerste keer dat ze dat had gedaan was het uitgelopen op een huwelijk met een overspelige smeerlap, die haar in de tang hield met huwelijkse voorwaarden. De tweede keer dat ze zich had laten meeslepen was ze zwanger geworden. Van een twééling.

Dus had Cameron haar opgebeld en gezegd: 'Mel wil graag dat je een echo laat maken bij dokter Stone, de gynaecoloog in Grace Valley. Ik kan je wel brengen, en als je het leuk vindt, kunnen we

daarna een hapje eten in Fortuna. Gewoon iets eenvoudigs. Zodat je er weer eens uit komt. En wij een paar uurtjes samen hebben.’

Daarop had ze gezegd: ‘Dat is heel aardig van je, maar ik kan best zelf naar Grace Valley om de echo te laten maken en weer naar huis rijden. Waarom zou jij mee moeten?’

‘Omdat ik de echo ook graag wil zien, Abby.’ Toen die opmerking met een oorverdovende stilte werd beantwoord, had hij gezegd: ‘Het is typisch iets voor Mel om een afspraak bij John Stone te maken – die zal het niet raar vinden dat ik met je meekom. Dit kan ons geheim blijven zolang het nodig is, maar echt, we moeten op een gegeven moment toch eens met elkaar om de tafel. Praten, zoals we deden voordat dit allemaal gebeurde. Elkaar leren kennen. Opnieuw.’

Hij had de tegenzin in haar stem gehoord toen ze uiteindelijk akkoord was gegaan. Hij had haar met de rug tegen de muur gezet. Maar wat zou dat? De kinderen waren van hem, en hij was niet van plan afstand van ze te doen. Hij kon haar niet dwingen tot een liefdesrelatie en dat zou hij ook nooit proberen, maar hij vertikte het om stilletjes van het toneel te verdwijnen. Het waren zijn kinderen. Dat betekende heel veel voor hem.

En zij betekende heel veel voor hem. Alleen kon hij haar niet dwingen van hem te houden.

Cameron maakte een afspraak bij John aan het eind van de dag. Dan konden ze daarna ergens wat gaan eten. Om vier uur haalde hij haar op. Het gesprek onderweg verliep wat stroef. Van tevoren had hij bedacht wat hij wilde zeggen: ‘Vertel eens wat over je jeugd. Ik ben benieuwd naar je jaren als stewardess. Wat zijn je plannen als de kinderen eenmaal zijn geboren?’

Daar kwam echter niets van terecht, want ze stuurde het gesprek meteen in een andere richting. ‘Ik moet je iets vertellen, Cameron. Vanessa heeft ons geheim geraden. Ze herinnerde zich

nog dat ik op de receptie was weggeglip, en uiteraard wist ze dat jij in Grants Pass woonde. Het zal wel iets zijn geweest in de manier waarop je naar me keek of tegen me sprak, maar ze wist het gewoon. Ze wond er geen doekjes om. Ze zei dat je uit het goede hout bent gesneden en een kans verdient.'

Secondelang was hij sprakeloos. 'Vanessa is een schat,' verzuchtte hij uiteindelijk.

'Ja, nou ja, ik vertrouw haar en weet dat ze mensenkennis heeft, maar daarmee zijn niet alle moeilijkheden van de baan. Ten eerste ben ik wel met je naar bed geweest, maar ken ik je amper. Waarschijnlijk passen we voor geen meter bij elkaar. Ten tweede wordt me het vel over de oren gehaald door de beruchte kleine lettertjes in mijn huwelijkse voorwaarden. Een rotstreek die bijna gelijkstaat aan oplichterij. En ten derde heb ik Vanessa laten zweren haar ontdekking geheim te houden, omdat ik niet wil dat iemand anders het te weten komt. Ik geneer me nogal voor wat ik heb gedaan. Ik kan niet riskeren dat dit die misselijke ex van me ter ore komt.'

'Nou,' zei hij. 'Dan weet ik waar ik aan toe ben.'

'Ik ga mijn uiterste best doen om deze kinderen te beschermen.'

Hij gaf een klopje op haar hand. 'Dat waardeer ik zeer, Abby. Dat is moedig van je.' Toen ze hem aankeek, zag ze dat zijn ogen een paar tinten donkerder waren geworden, bijna nachtblauw. En bloedserius stonden. 'Ik ook.'

De rest van de rit naar Grace Valley legden ze zwijgend af.

John Stone ontving hen met open armen, blij als hij was Cam weer te zien en verheugd Abby te ontmoeten. Hij besprak met hen dat hij de zwangerschap nauwlettend in de gaten wilde houden, samen met Mel, omdat hij verwachtte dat de baby's te vroeg zouden worden geboren. Het was van belang te controleren of ze

zich in de juiste positie bevonden voor een natuurlijke bevalling, en daarvoor waren echo's nodig. John wilde niet dat ze te ver van een ziekenhuis zou zijn, voor het geval ze te vroeg geboren zouden worden of via een keizersnede moesten worden gehaald. Hij vroeg haar regelmatig op controle te komen, voor de zekerheid.

Daarna liet hij haar plaatsnemen voor de echo. 'Het is nog een beetje vroeg om het geslacht van de baby's vast kunnen te stellen, maar misschien zien we iets. Willen jullie het weten als het duidelijk is?'

'Ja. Absoluut,' antwoordde ze.

Hij was amper begonnen toen hij grijnsde. 'Zo,' zei hij grinnikend. 'Pal vooraan hebben we een jongetje. Hij beneemt me het zicht op de andere, maar over een paar maanden zijn ze wat groter, bewegen ze wat meer en dan kunnen we het beter zien.'

Cameron, die al zoveel had gezien en meegemaakt op medisch gebied, zeker waar het kinderen betrof, voelde de zelfbeheersing die hij altijd had weten te bewaren langzaam afbrokkelen. Zijn ogen vertroebelden, zijn hart bonsde luid. Een zoon! O hemel, een zoon! Hij probeerde de tranen weg te knippen, maar kon ze niet tegenhouden. Hij greep Abby's hand en kneep erin. 'Kijk, Abby,' fluisterde hij. 'Die ene vooraan, die eigenwijze die de baas speelt, dat is een jongetje.'

Gelukkig was zij ook diep geroerd. Misschien viel zijn emotionele reactie haar niet zo op. 'Mijn God,' fluisterde ze.

'Alles lijkt prima in orde,' zei John. 'Je bent uitgerekend op twee juli, maar als we zesendertig weken halen, zitten we goed. Ze zien er goed uit, Abby.' Hij porde in haar buik om ze te laten bewegen, zodat hij hun organen, ledematen en schedels kon bekijken. 'Ik ga Mel vragen wat bloed af te nemen om te testen op het syndroom van Down, open ruggetje en een aantal andere erfelij-

ke afwijkingen. Maar er is geen enkele aanleiding om niet honderd procent optimistisch te zijn.'

Ze keek op, recht in Cams ogen, en hij keek neer in die van haar. Allebei hadden ze tranen op hun wangen. Met een teder gebaar veegde Cameron de hare weg.

'O jee,' zei John.

Cameron keek op. 'Hoor eens, John, wat je ook denkt te weten, je weet nergens van. Gesnopen?'

'Alles wat in deze kliniek gebeurt en besproken wordt is vertrouwelijk,' zei John. 'Kan ik soms ergens mee helpen?'

'Nee,' zeiden Abby en Cam in koor.

'Goed dan,' besloot John. 'Jullie krijgen in elk geval één jongetje. En ik zwijg als het graf. Maar potverdorie, dat zijn een paar mooie baby's.' Hij grinnikte. 'Ik kan niet wachten. Wat jullie?'

De eerste tien minuten van de rit van Grace Valley naar Fortuna was het doodstil in de auto, op de snelle, geïrriteerde ademhaling van Abby na. Uiteindelijk siste ze tussen opeengeklemd kaken door: 'Niet te geloven dat je dat deed!'

Hij wist precies wat ze bedoelde. 'Ik was overmand door emoties.' Geen excuses, geen nadere uitleg.

'En nu weet dokter Stone het!'

'Nou en? Ik ben de vader!'

'Je had me beloofd dat je het voor je zou houden! Je zei dat het mijn geheim zou blijven zolang ik dat wilde!'

'Vanessa weet het ook.'

'Omdat ze het heeft geraden!'

'En John wist genoeg toen ik tranen in mijn ogen kreeg bij de aanblik van mijn zoon!'

'Het is mijn zoon! Jij bent gewoon een spermadonor die een

snelle wip wilde maken met een vrouw die je in een bar had op-gepikt!

Cameron reed een paar honderd meter door en keerde toen de auto om dezelfde weg terug te nemen.

‘Wat doe je?’ vroeg ze.

‘Ik breng je naar huis,’ antwoordde hij.

‘Prima!’ riep ze nijdig uit. ‘Des te beter.’ Ze sloeg haar armen over elkaar en tuurde woest uit het raampje naar het donker wordende landschap.

Het werd een heel lange rit terug naar Virgin River.

Toen Cameron Walts landgoed bereikte, reed hij niet onmiddellijk het weggetje naar het huis van Vanni en Paul op. In de bocht achter de stallen zette hij de auto stil. Hij zette de motor af en draaide zich naar haar toe. ‘Herinner je je de avond nog dat we elkaar ontmoetten, Abby? Het gesprek dat we hadden voordat we naar de hotelkamer gingen? Dat ging over het lijstje dat je had opgesteld – het lijstje waaraan een man in jouw ogen moest voldoen?’

Ze keek hem nijdig aan en knikte stuurs.

‘Een belangrijk punt was goede manieren. Misschien moet je dat even voor ogen houden.’

‘Nou moet je eens goed horen, Cameron. Jij hebt me met deze toestand opgescheept en –’

‘Ik had hulp,’ onderbrak hij haar op ferme toon. ‘Heel veel hulp.’

‘Breng me naar huis. Alsjeblieft,’ zei ze al even gedecideerd.

‘Zo direct. Nu moet je eerst eens even naar mij luisteren. Let goed op, Abby. Ik heb geprobeerd zo attent en inschikkelijk mogelijk te zijn, maar als dat niet werkt, kan ik voor een andere aanpak kiezen. Wat voor onsmakelijke draai je er ook aan geeft, ik heb nooit een spermadonor willen zijn. Net zomin als het mijn

idee was dat we elkaar nooit meer zouden zien na die ene nacht. Ik heb naar je gezócht. Ik wilde meer tijd met je doorbrengen. Ik heb het nooit beschouwd als een snelle wip. Dat werd het doordat jij zomaar verdween en weigerde contact met me op te nemen, ook al had je dat wel beloofd. Je moet één ding heel goed begrijpen,' ging hij verder. 'Ik zal proberen je bij te staan voor zover je dat toelaat, maar als je mij bij mijn kinderen probeert weg te houden, dan staat je nog wat te wachten. Dan kom ik achter je aan. Dan zet ik een zoektocht op touw vergeleken waarbij Columbus een prutser lijkt. Dus haal het niet in je hoofd iets stiekems uit te halen. Of je het nou leuk vindt of niet, we staan hier samen voor.'

'Breng me alsjeblieft naar huis.'

'Heb je me gehoord?'

'Ik heb je gehoord,' zei ze. 'En nu wil ik graag naar huis.'

Hij reed om de stallen heen terug naar het weggetje dat naar het huis van Vanni en Paul leidde, Abby's huidige adres. Toen ze uit de auto wilde springen, greep hij haar pols en hield haar tegen. Met een lichtelijk paniekerige blik in haar ogen keek ze hem aan. 'Abby, ik kan je niet dwingen me aardig te vinden, maar ik kan je wel dwingen me een vader voor mijn kinderen te laten zijn. Daar heb ik talloze manieren voor. Onthou dat alsjeblieft goed.'

Zonder iets te zeggen rukte ze zich los en stapte uit.

Cam keek haar na, terwijl ze de veranda op liep en naar binnen verdween. Daarna bleef hij nog even zitten, zuchtte eens diep en knipte de binnenverlichting aan om op zijn horloge te kijken. Iets over halfzes. Mel had die avond dienst tot hij zich meldde, en er kwamen zelden spoedgevallen binnen. Doc Mullins had veertig jaar een praktijk gerund met één glas whisky aan het eind van de dag, en dat kon Cam momenteel ook wel gebruiken.

Hij keerde de auto en zette koers naar Jack.